

VÅR FÖRSTA DAG PÅ FLODEN

vattnet. På stränderna växa popplar i glesa dungar eller enstaka, icke den höga pyramidpoppeln utan den i hela Östturkistan förhärskande *Populus diversifolia* med sin låga, runda krona. Mellan träden trivas taggiga buskar, tamarisker och vass, där någon gång en herde synes med sin hjord av får och getter.

På vänstra stranden reser sig en hydda (sattma) av enklaste slag, uppförd av stänger, grenar, ris och vassknippor. Där har om nätterna en herde sin bostad medan fåren skyddas i en fålla. Mittemot leder en smal kanal till en närbelägen strandsjö, en av dessa parasiter, som sedan hela vägen tära på flodens livskraft. Vid högvatten strömmar ett litet flöde till den grunda sjön och den oavbrutna avdunstningen från dess yta verkar som en sugning eller aspiration genom kanalen.

Vi glida stilla och vackert utför floden. Det blåser icke, vattenytan ligger ofta blank som en spegel, vilken skarpt återkastar bilderna av de pittoreska kanoerna. Ett par av farkosterna äro framför oss, ett par bakom. Den inbördes grupperingen undergår dock ständiga förändringar. Än är jag i täten, än sist. Från alla klingar roddarnas sång. De entoniga, melankoliska sångernas rytm underlättar rodden. En roddare som sjunger blir icke trött, han märker i varje fall icke sin trötthet förrän han slutat att sjunga. Från första roddtaget börjar sången ackompanjerad av plasket från årbladen. Ibland, då farkosterna gå i en samlad klunga, sjunga roddarna unisont eller i ett slags växelsång, där somliga båtlag stämma in i refrängen. Repertoaren är icke stor, samma visor återkomma sedan dagligen och